

Dàt brak eindelijk zijn kracht. Dàt doofde zijn fier idealisme. Dàt doet hem eindelijk besluiten, naar huis terug te keeren.

En hij gaat. 't Voorbeeld van Paulus en Barnabas veroordeelt hem. Hij weet, dat hij tot zijn moeder weerkeert als een laffe vluchteling, als een overwonnene. Maar hij gaat. Niets kan hem tegenhouden. Daar, in de verte, in Jeruzalem, is zijn thuis, en dat trekt hem naar zich toe. Achter laat hij gevaar en nood en moeite en zorg.

Johannes Marcus keert halverwege terug. Hij verloochent zijn roeping en hij meent, dat hij het met God niet meer wagen kan.

* * *

Halverwege gekeerd!

Hoevelen, die Johannes Marcus op den dwaalweg gevolgd zijn.

't Begin was zoo goed. Voor Jezus had men alles over. Niets was te zwaar. En . . . uit de verte wenkte al de zegepalm der overwinning.

Evangelisatie! En ze maakten zich op, de jonge dochters, de jongelingen, vlamvend van geestdrift, bezielde door vurige liefde.

Traktaatverspreiding! En ze liepen door weer en door wind en niets was hen te veel, want het ging hen om den Heiland.

Vereenigingsleven! En ze woonden de vergaderingen bij en werkten en baden en offerden gewillig hun tijd, want het ging om de komst van Gods Koninkrijk.

Zending! En ze naaiden en pakten, ze collecteerden en verzamelden, want het ging om de grootmaking van Gods Naam.

Hoe lang duurde dat alles? Vraag het u zelf eens af, hoe lang het met u duurde? Waar bleef uw ijver? Waar uw geloof? Waar uw liefde?

En toen hebt ge misschien gedaan als Johannes Marcus. Toen zijt gij op de vlucht geslagen. Toen kwam Jezus en Hij vroeg . . . te veel.

Ziet gij, wij moeten maar niet uit de hoogte op Johannes Marcus neerzien. Wij hebben er 't recht niet toe. Wij ook zijn zoo menigmaal lauw en flauw geweest in 's Heeren dienst. Wij ook hebben zoo menigmaal gewaand, dat het n u wel goed zou gaan, n u, nu ook wij de handen aan 't werk hadden geslagen. En toen het anders bleek, werden we moedeloos, vertraagden wij in onzen ijver, en eindelijk werden we onwillig.

Ziet ge, dat kwam alles dan zeker, als ons begin verkeerd was. Johannes Marcus stond, toen hij met Paulus en Barnabas meeging, nog in eigen kracht. Paulus zou het wel doen en Barnabas zou het wel doen en hij zou het wel doen. En toen zag hij, dat Paulus niets kon en dat Barnabas niets kon en dat

hij niets kon. En toen ging hij zich machteloos voelen en keerde hij naar huis terug.

Zoo gaat het ook menigmaal met ons. 't Blijkt ons, dat het niet zoo gemakkelijk gaat. 't Is, of we niets verder komen. En in moedeloosheid geven we 't op.

Halverwege keeren wij terug. Een ander mag dan zijn schouder zetten onder ons werk. Wij wilden zooveel doen en 't eind is, dat we, nog niets gedaan hebbend, ook niet meer willen.

* * *

Moet dat nu het einde zijn, het droevig einde na zulk een veelbelovend begin?

Neen, dat is niet noodig. Zie het maar aan Johannes Marcus, die later toch weer is heengetrokken en tóch weer in den dienst van zijn Koning ijverig heeft gewerkt. De ongewijde geschiedenis zegt ons, dat Johannes Marcus een getrouwe dienstknecht van zijn Heere en Heiland is geworden.

Maar dat is niet gegaan zonder strijd, en dat kon niet gebeuren, vóórdat hij geleerd had, niets te zijn en niets te kunnen. Eerst moest hij ootmoed en deemoed leeren . . . op de knieën. Eerst moest hij zichzelf leeren verloochenen, geheel. Eerst moest hij leeren, dat God alles moet doen, zal ooit het werk gelukken. En dàt moeten wij ook leeren.

Als eens de discipelen den Heiland vragen, waarom zij een booze geest niet hebben kunnen uitwerpen, is Zijn antwoord, dat dit geslacht niet uitgaat dan door vasten en bidden.

Ziedaar nu het geheim van de kracht, die God in Zijn discipelen wil openbaren.

Vasten, zelfverloochening. Bidden in eigen kleinheid. 't Werk moet op de knieën verricht. 't Werk moet door den Heere gedaan. Klein moeten wij zijn en nederig en gewillig, om ook het zwaarste werk te doen.

Wie halverwege terugkeerde, blijve niet lui en ledig tehuis. O ja, dat is niet heel gemakkelijk. Dat komt wel overeen met onze zondige natuur. Dat wil onze zelfzuchtige geaardheid wel. En in dat werkeloosneerzitten komt wel weer de kracht der zonde openbaar.

Maar zoo mag het niet. Zoo moet het niet. Jezus roept en al Zijn getrouwen hooren Zijn stem. Jezus roept, opdat wij zouden getuigen van Zijn macht en grootheid en goedheid.

Jezus roept u en mij. Hij roept ons, halverwege teruggekeerden. En Hij vraagt ons, of wij het toch niet met Hem zouden wagen.

Wat zal uw antwoord zijn?

O, onthoudt het: **M e t H e m.**

Want dan alleen kunnen we en willen we en zullen we. Dan houden we moed, ook dan als alle moed ons zou ontzinken. Dan hopen we tegen hoop. Dan